

PÍSEŇ 0278

Měl by si každý vzpomenout

Zdeněk Coufal

sólo

1. Měl by si kaž-dý vzpomenout, když v mracích du - hu vi - dí, že za dnů No - é

všichni

při - šel soud: Bůh ztre - stal vzpur - né li - di, že za dnů No - é

při - šel soud: Bůh ztre - stal vzpur - né li - di.

2. Když Pán Bůh viděl, co zlého je v lidském pokolení, /: že nikdo kromě Noého v něm spavedlivý není, :/	8. Tak stalo se. Vše zmizelo v té hrozně vodní spoušti /: a náhle pršet přestalo: Pán svoje neopouští! :/
3. že zlovůle a násilí teď celou zemí vládne, /: že všichni všechno zkazili a nikde lásky žádné, :/	9. On způsobil, že nad zemí zas čerstvý vítr vane, /: že nad vodními pláněmi loď na pohoří stane. :/
4. tu rozhodl se vyhladit vod přívalem vše živé, /: jen Noé směl si koráb sbít a čelit vodě divé. :/	10. Dál klesá vodní hladina a opadává příval, /: zem osychat už začíná a povrch je, jak býval. :/
5. I v trestu je Bůh milostiv, vždyť ještě možnost dává, /: by život dál šel jako dřív, svým slovem napomáhá. :/	11. Když Noé koráb opustil a na zemi stál opět, /: hned Pánu oltář postavil a zapálil mu oběť. :/
6. Sám tehdy jednat začíná: "Ať vejdu do korábu i Noemova rodina a od všech tvorů v páru. :/	12. Pán přijal jeho zápaly a smlouvu stvrdil pevně, /: že nikdy vodní přívaly nezničí život země. :/
7. Tím nevyhyne žádný rod, jež stvořil jsem svým slovem, /: až rozběsní se množství vod a rozleje se kolem." :/	13. Kdykoliv slunce zářením se oblouk duhy sklene, /: at' je to pro nás znamením té smlouvy zpečetěné! :/

Zdeněk Coufal